

Ἄφοτου μ' ἐμπιστεύθητε τὴν ναυτικὴν πυξίδα,
 μὲ ἀναγοῦσαν κί' ἐμετοὺς παρήρχοντο αἱ ὥραι,
 ἐφέτος μίαν ἕπεραν Ἰταλικὴν δὲν εἶδα,
 κί' οὔτε τὴν Νόρμαν ἤκουσα, οὐδὲ τὸ Τροβατόρε.
 Κί' ἐγὼ, καθὼ Ζακύνθιος καὶ πρῶτος κανταδόρος,
 τὴν μουσικὴν ἀπὸ μικρὸς λατρεύω παραφόρως.

Δι' ὄλ' αὐτὰ παρακαλῶ τὴν ἐξοχότητά σας
 νὰ μὲ ἀφήσεται ἡσυχον ἵστας φυσικὰς μου κλίσεις,
 ἀφοῦ ἐγὼ δὲν εἶνα νὰ ζῶ εἰς τὰς θαλάσσας,
 ἀλλ' οὔτε γιὰ δεξαμενὰς κί' ἐξοπλισμοὺς τῆς Κίσισης.
 Ἐκ τῆς Ζακύνθου δέξασθε φιλήματα ἑστὸ στόμα
 τοῦ Ἰπουργοῦ μὲ τὸ στανεῖό...

Ῥοβέρτου Κόντε Ῥώμα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Λοιπὸν ;

Φ.— Λοιπὸν ἑστὸν βασιλεῖα δὲν ξέρω τί κατέβη,
 κί' ὡς κόμης, λέν, τῶν Ἀχαρνῶν ἑστὰ ξένα ταξιδεύει,
 ἐνῶ αὐτὸ τ' ἀξίωμα θαρρῶ πῶς πρέπει μόνο
 εἰς τὸν Πετράκη τὸν κομψό...

Π.— Κί' ἐγὼ τὸ βεβαιῶνω.

Φ.— Ἐγὼ φρονῶ, βρὲ Περικλή, καὶ εἰμ' αὐτῆς τῆς γνώμης,
 νὰ πάρῃ νέον ὄνομα τῶν Ἀχαρνῶν ὁ κόμης,
 γιὰ τὸ μὲ φαίνεται ἄδικο ν' ἀνήκουν εἰς τὸ Στέμμα
 κί' οἱ τίτλοι, ποὺ ἀπέκτησαν οἱ ἄλλοι μὲ τὸ αἶμα.

Π.—Καὶ ὁ Τρικούπης πῶς περνᾷ ;

Φ.— Καὶ τάχα τί σὲ μέλει ;
 ἐπῆγε ἐστὸ Μαριεμβὰδ καὶ ἀσπισμοὺς σοῦ στέλλει.
 Καὶ ἐταν ἑστὴν Ἑλλάδα μας μὲ τὸ καλὸ γυρίσι,
 μ' ἀναμορφώσεις Γερμανῶν θὰ μὰς χρεωκοπήσῃ.

Π.—Καὶ ὁ Σκουλούνης ;

Φ.— Τῆριξε εἰς τὰς εὐεργεσίας
 καὶ δίνει γιὰ τοὺς πυρετοὺς δραχμὰς πεντακοσίας.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές ;

Φ.— Αἰσθάνεται κί' αὐτὸς γιὰ τὴν πατρίδα,
 κί' ἀδίκως τὸν ἴλωσσόφαγαν μ' αὐτὴν τὴν Κωπαῖδα.

Π.—Κί' ὁ Καλλιγὰς, βρὲ Φασουλῆ ;

Φ.— Κενόνει νύκτα ἑμέρα.

Π.—Κί' ὁ Δεληγιάννης ;

Φ.— Κοπανὰ καθουρδιστὸν ἀέρα,
 καὶ ὁσημέραι, Περικλή, φεραίνει τὸ μγαλό του,
 δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται καὶ χάνει τὸ θεό του.
 Καὶ μάλιστα τὸ Σάββατον, εἰς προτροπὰς ὑπέικων,
 μὲ τὸν Ῥοβέρτον τὸν κλεινὸν τὸν ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν,
 ἕως ἑστὸν Πόρο τράβηξε γιὰ καθαρὸν ἀέρα,
 καὶ γιὰ νὰ μάθῃ τί φρονεῖ κί' ὁ κόσμος ἐκεῖ πέρα.
 Καὶ ὁ Δουζίνας, Περικλή, ὡς βουλευτὴς καὶ προδῶν
 μὲς τριακονταμελοῦς ἐπιτροπῆς λεμβούχων,
 τὸν ἔφερε μετὰ πομπῆς ὡς κάτω ἑστὸ παζάρι,
 χωρὶς οἱ ἄλλοι Πορτανοὶ νὰ πάρουνε χαμπάρι.
 Μὰ ἴσως τὰ παράσημα τὰ εἶχ' ἐδῶ ἀφήσῃ,
 καὶ δὲν εἰμπόρσεσε κανεὶς ἐκεῖ νὰ τὸν γνωρίσῃ.

Π.—Κί' οἱ πυρετοὶ !

Φ.— Εὐρίσκονται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον,
 κί' ἡ πόλις ὅλη ἐγίνε πλατὺ Νοσοκομεῖον.

Παντοῦ κυττάζεις πυρετοὺς, παντοῦ ἀνατριχίλαι,
 ἐσχάτως δὲ μὲς ἐκκλησιᾶς σαλεύουν ἢ κανδήλαι
 καθ' ὄλον τὸ διάστημα νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας,
 χωρὶς ποσῶς νὰ φαίνεται πῶς τῆς κουνεὶ ἀέρας.

Π.—Μὴ μὲ τρομάζεις, Φασουλῆ...

Φ.— Σὲ διαβεβαιῶνω
 πῶς ἐταν ἄλγος κουνηθῆ ἢ μὲς κανδήλα μόνο,
 ἀκίνηταις ἑστὴ θέσι τῶν ἀμέσως μένουν ὄλαις,
 γιὰ τὴν ἀλλοιῶς θὰ εἶχαμε σπουδαίαις καραμπόλαις.
 Ἐ! πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό ;

Π.— Ἐκ τῶν τραγικωτάτων.

Φ.—Κί' ὁμως συμβαίνει ἑστὸν ναὸν ἐκεῖ τῶν Ἀσωμάτων.
 Θὰ πάῃ, λέγουν, νὰ τὸ ἑστὸν κί' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης,
 τὸ εἶδε καὶ ὁ φίλος μας Καμπούρογλου ὁ Γιάννης.

Π.—Καὶ τί ἐξήγησιν καθεὶς σ' αὐτὸ ἀπάνω κάνει ;

Φ.— Ἐγὼ θαρρῶ πῶς πυρετὸς καὶ τῆς κανδήλαις πιάνει.
 Ἐν τούτοις σ' ὄλους φαίνονται ὡς κάκιστα σημεῖα,
 καὶ ἴσως μὰς ἐπισκεφθῆ κάμμια ἐπιδημία.
 Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλή... θὰ φύγω μὲ γιὰ πάντα
 διότι μὰς ἐπαπειλοῦν ἀνέλπιστα συμβάντα
 θὰ φύγω ἀπὸ μίαν γῆν κακῶν θανατηφόρων,
 καθὼς ὁ Λὼτ ἀπέφυγε τὴν πόλιν τῶν Γομόρων.
 Ἄλλ' ὁμως ἀπὸ Γόμορα ποῦ ξέρεις σὺ, γομάρι ;
 ἐσὺ γιὰ τέτοια πράγματα δὲν πέρνεις κἄν χαμπάρι.

Π.—Τί ἑδρίζεις, βρὲ ἀντίχριστε ;

Φ.— Βοήθεια, ὦ φίλοι !

ἰδοῦ ! ἰδοῦ ! τῆς ἐκκλησιᾶς σαλεύει τὸ κανδύλι,
 ἰδοῦ ! καὶ τὸν Πρωθυπουργὸν ὁ πυρετὸς προσβάλλει,
 μ' ἐλαστικὸ τὸν κυνηγᾷ ὁ Ῥώμας σερβιτσάλι,
 πυκνὸς καπνὸς ἐθόλωσε παντοῦ τὴν ἀτμοσφαῖραν,
 ὁ Παππαμιχαλόπουλος αἰσθάνεται χολέραν,
 τοῦ ἀφαιροῦν τὸ λογικὸν οἱ πόνοι τῆς κοιλιᾶς του,
 καὶ τρέχει δι' ἀνάγκην του κρατῶν τοὺς πίνακας του,
 τὸν κύριον Ζυγομαλᾶν ὁ ἴκτερος προσβάλλει,
 δεινὴ μαλάκυνσις κτυπᾷ τοῦ Σπήλιου τὸ κεφάλι,
 καὶ τοῦ Στρατοῦ τὸν ἵπουργὸν ἐφλόγισεν ὁ τύφος,
 κί' ἰδοῦ !... τῆς μυίγαις κυνηγᾷ μὲ γυμνωμένον ξίφος.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν, θρασυδαίε, δεῦρ' εἰς μετὰ τὴν μαγκούρα,
 καὶ πῆγαινε ἑστὰ Σάλωνα νὰ ἑρῆς τὸν γέρο - Σοῦρα.